

[**Ettschalck-Hansen.**]

„Du raser, Paulus! Den megen lærdom gør dig skør.“

Det er altid interessant og utvivlsomt også særdeles nyttigt at høre de lærdes mening om et specielt spørgsmål. Det er formodentlig også derfor, den højtærede statsminister har taget initiativ til at nedsætte et professorudvalg, der skal undersøge bevillingspraksis her i landet. Men jeg vil gerne understrege, hvad der i øvrigt klart og tydeligt er nedfældet i betænkningen, og hvad der også er sagt uden nogen som helst tvivl af de to tidligere ærede ordførere, at det er folketinget og dette alene, der afgør bevillingspraksis, ligesom det ifølge grundloven er den lovgivende forsamling, der har kontrollen med denne.

Jeg vil ikke bestride, at der kan opstå situationer, hvor udgifter må afholdes, uden at der først er indhentet bevilling hertil, men det er nu engang de undtagelser, der bekræfter reglen.

Professor Alf Ross taler i sin statsret om nødsituationer, og derved tænkes formentlig på naturkatastrofer, krigstilstande eller andre fuldstændig uforudsete forhold, men en sådan nødsituation har der jo ikke foreligget for et eneste af de af statsrevisionen kritiserede forhold. Uregelmæssighederne er nemlig ingeniørlunde begrænset til det noksom bekendte inventarindkøb til Jonstrup seminarium, hvor man ikke alene har nærmet sig grænsen for det forsvarlige, men faktisk har overskredet denne og gjort det formentlig på en sådan måde, at en tilsvarende fremgangsmåde i en privat virksomhed meget vel kunne have fået retslige konsekvenser. I dette som i andre tilfælde er der ikke tale om misbrug af betroede midler, men simpelt hen om forbrug af midler, som i virkeligheden ikke eksisterer, idet der ikke forelå bevilling; og dette kan formentlig ikke være lovmedholdeligt.

Jonstrup seminarium er som sagt ingeniørlunde et isoleret tilfælde, omend det er et af de groveste. Det fremgår af statsrevisorernes betænkning, at påtale har været nødvendig over for Grønlandsministeriet, landbrugsministeriet, indenrigsministeriet, arbejds- og socialministeriet, handelsministeriet, justitsministeriet og undervisningsministeriet, ligesom man har haft kritiske

bemærkninger til statsregnskabet § 27, der som bekendt omhandler statens anlægsudgifter. I 14-15 tilfælde har statsrevisorerne været nødt til at bemærke, at „tillægsbevilling burde være søgt“.

Jeg har foretaget en sammentælling af de beløb, der — ud over hvad der er anvendt i Jonstrupsagen — er anvendt uden bevilling. Det drejer sig om i alt 3.242.255 kr.

Den 26. april 1955 blev der afgivet en betænkning angående finansudvalgets arbejdsform. I denne hedder det, at mindre udgifter kan afholdes uden bevilling. Selv om der måske i enkelte af de her omtalte tilfælde kan fremføres acceptable motive-ringer for, at der er afholdt udgifter uden bevilling, må jeg dog på det alvorligste advare imod, at denne praksis breder sig. Jeg vil gerne bede den højtærede finansminister, som endnu er ret ny i sit embede, have opmærksomheden henvendt på dette forhold. Det er selvfølgelig betryggende for samfundet at vide, at statsrevisorerne med agtpågivenhed gennemgår statsregnskabet og ubønhørligt slår ned, hvor fejl konstateres, men hvis det alligevel uanset kritikken skal ende med en indstilling af regnskabet til godkendelse, først fra statsrevisorerne til udvalget og senere fra dette til folketinget, har kritikken mistet noget af sin slagkraft.

Da folketingets højtærede formand, det ærede medlem hr. Gustav Pedersen, nu har vejet sit sæde, kunne jeg fristes til at opfordre denne til, i sin egenskab af næstformand for statsrevisorerne, over for folketinget og dermed over for offentligheden at redegøre for, hvad der egentlig skal til af misligholdelse, for at statsrevisorerne vil nægte at fremsende statsregnskabet med anbefaling af godkendelse. Jeg for min part vil ikke nægte, at jeg har haft svære, meget svære overvejelser, før jeg kunne bekvemme mig til at indstille statsregnskabet for 1960-61 til godkendelse. Når jeg alligevel, omend altså med betænkelighed, gør det, skyldes det ikke mindst den omstændighed, at der såvel hos statsrevisorerne som i udvalget vedrørende statsrevisorernes betænkning hersker fuld, enstemmig enighed om, at man ikke fremover vil sanktionere en sådan fremgangsmåde, men i givet fald vil kræve administrationen — hvilket vil sige de respektive